

4. tanulmány

Az első egyházi vezetők

Július 21., szombat délután

A Szentlélek az apostolokat felmentette a szegények gondozásának munkája és más hasonló terhek hordozása alól, úgyhogy szabadon hirdethették Krisztust. „Annak okáért a tizenkettő egybegyűjtván a tanítványok sokaságát, mondának: Nem helyes, hogy mi az Isten igéjét elhagyjuk és az asztalok körül szolgáljunk. Válasszatok azért, atyámiai, ti közületek hét férfiút, kiknek [jó] bizonyosságuk van, kik Szent Lélekel és bölcsességgel teljesek, kiket erre a foglalatosságra beállítsunk. Mi pedig foglaltosok maradunk a könyörgésben és az igehirdetés szolgálatában.” (Csel 6:2–4) [...]

Szükséges, hogy most is fenntartsuk ugyanazt a rendet és rendszert a gyülekezetben, akárcsak az apostolok napjaiban. A siker nagyban függ attól, hogy a mű különböző ágait tehetséges férfiak vezessék, akik a tiszttségüknek megfelelő képzéssel bírnak. Azokat, akiket Isten kiválasztott, hogy művének vezetői legyenek, és a gyülekezet általános lelki érdekei felett felügyeletet gyakoroljanak, amennyire csak lehetséges, fel kell mentenünk a földi természetű gondok és bonyodalmak alól. Akiket az Úr elhívott az igehirdetés és a tantételek tanításának szolgálatára, elegendő idővel rendelkezzenek az elmélkedésre, imára és a Szentírás tanulmányozására. Világos lelki megkülönböztető képességük elhomályosodik, ha a dolgok lényegtelenebb részeivel és az eltérő vérmérsékletű személyek ügyeivel foglalkoznak, akik összetalálkoznak a gyülekezetben. Helyénvaló, ha minden földi természetű ügyben a megfelelő tisztviselőhöz mennek a testvérek, hogy azt ők intézzék. Ha azonban az ügyek oly nehéz természetűek, hogy felülmúlják bölcsességüket, akkor azok bizottsága elé kell vinni őket, akik az egész gyülekezetre felügyelnek. – *A megváltás története*, 260. o.

A jeruzsálemi gyülekezet megszervezése mintául szolgál minden más helyen megszervezendő gyülekezet számára, ahol az igazság követi lelkeket nyerne meg az evangéliumnak. Akikre rábízta a gyülekezet általános felügyeletének felelősségét, azok ne uralkodjanak Isten öröksége felett, hanem mint bölcs sáfárok „legeltessék, táplálják Isten nyáját”, „...és legyenek példaképei a nyájnak...”, „és a diakónusok legyenek jó hírű férfiak, telve Szentlélekkel és bölcsességgel”. Ezek a férfiak egységesen foglaljanak állást az igazság mellett, szilárdsággal és határozottsággal őrizték meg, mert így egyesítő befolyást gyakorolnak az egész nyájra. – *Tanácsok a gyülekezetnek*, 245. o.

Krisztus a mi példaképünk. Kövessük példáját a lemondásban, az önfeláldozásban és az önzetlen jótettekben! Egész élete kimondhatatlan bizonyíték nagy szeretetére és arra a vágyára, hogy megmentse a bűnöst. „Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szeretlek titeket” – mondja Krisztus. Mi történik velünk, ha az önmegtágadó, önfeláldozó, jótékony életünket Krisztus életével vetik össze? „Ti vagytok a föld sói, ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és elta-possák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város.” Ha ez az előjogunk és kötelességünk is, de mégis a sötétség, a hitetlenség közegei vagyunk, milyen félelmetes felelősséget is vállaltunk ezzel! A világosság vagy a sötétség közvetítői lehetünk. Ha elhanyagoltuk, hogy kihasználjuk Istentől kapott világosságunkat, ha nem növekedünk ismeretekben és a valódi istenfélelemben az utunkra ragyogó fényel arányosan, akkor bűnösök vagyunk, az elhanyagolt fény és igazság arányában veszteglünk a sötétségben. – *Bizonyosságtételek*, III. köt., 248. o.

Július 22., vasárnap – A HÉT DIAKÓNUS FELSZENTELÉSE

Kiengesztelődött és keresztényi szeretetben forrt egybe azok szíve, akik az apostolok munkálkodása következtében megtértek. Előbbi előítéleteik ellenére most teljes egyetértésben éltek egymással. Sátán nagyon jól tudta, hogy amíg ez az egyetértés fennáll, nincs hatalma megaka-

dályozni az evangélium művének haladását. Megpróbálta ezért a tagok régebbi, különleges nézeteit saját előnyére kihasználni, hogy a gyülekezetben egyenetlenséget szítson.

A tanítványok száma növekedett. Az ellenség felkeltette azok gyanúját, akiknek azelőtt is szokásuk volt a hittestvérekre féltékenykedni, hogy a lelki vezetőket megvádolják. „Támadta a görög zsidók közt panaszkodás a héberek ellen.” Az elégedetlenségre az szolgáltatót okot, hogy állítólag a körükből való özvegyasszonyokat mellőzték az adományok naponkénti kiosztásánál. Az efféle kivételezés ellentmond az evangélium szellemének; azonban Sátánnak mégis sikerült a gyanút így módon felébreszteni. – *Az apostolok története*, 87–88. o.

A gyülekezet eszerint hét férfiút választott, akik teljesek voltak a hitben és a Szentlélek bölcsességében, hogy ellássák feladatukat. Először Istvánt választották meg, aki születésére és vallására nézve zsidó volt, de beszélt görögül, és ismerte a görögök szokásait és életmódját. Ezért őt tekintették a legalkalmasabb személynek, hogy az élen álljon, és felügyeljen az özvegyeknek, árváknak és az arra rászoruló személyek részére kijelölt összeg kifizetésére. Ezen kiválasztással mindnyájan egyetértettek, így az elégedetlenséget és zúgolódást lecsillapították. A hét kiválasztott férfiút imádkozás és kézzel emelés által ünnepélyesen felavatták kötelességeikre. Azokat, akiket így felszenteltek, nem zárták ki a hitigazságok tanításából. Ellenkezőleg, a feljegyzés szerint „István pedig teljes lévén hittel és erővel, nagy csodákat és jeleket cselekedett a nép között” (Csel 6:8). Minden képességük megvolt az ige tanítására. Megfontolt ítélőképességű, józan férfiak voltak, akiket alkalmasaknak láttak a nehéz tárgyalások, zúgolódás és féltékenység eseteinek megoldására.

Az Úr nagyon megáldotta a kiválasztott férfiakat, akik a gyülekezet ügyeit intézték, ezért az apostolok az igazság tanításának szentelhettk magukat. „És az Isten igéje növekedett; és sokasodott nagyon a tanítványok száma...” – *Az apostolok története*, 260. o.

Önszeretet, büszkeség, önelégültség a forrása a legnagyobb megpróbáltatásoknak, viszályoknak, amelyek a vallásos világban valaha

is előfordultak. Az angyal ismételten és ismételten ezt mondta nekem: „Tartsatok össze, szorosan tartsatok össze! Legyetek egy szív, egy lélek.” Jézus Krisztus a vezető, ti pedig testvérek. Kövessétek Őt! – *Letter 4, 1890. (Evangelizálás, 102. o.)*

Isten azt akarja, hogy népe egységes legyen, megértsék egymást, forrjanak össze egyazon elvben, egyazon felfogásban. Ezt lehetetlen elérni, ha nincs a gyülekezetben világos, éles, életerős bizonyosságtevés. Krisztus imája az volt, hogy tanítványai legyenek egyek, amint ő is egy az Atyával. – *Bizonyosságtételek, III. köt., 361. o.*

„Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében.” (1Kor 16:33–34) Azt kívánja, hogy mint akkor, úgy most is, a gyülekezeti ügyek intézésénél rend és rendszer uralkodjon. Művét alaposan és pontosan kell vezetni, hogy tetszésének pecsétjét rányomhassa. Keresztény kereszténnyel és gyülekezet gyülekezettel kapcsolódjon. Az emberi eszköznek együtt kell működni az istenivel. Minden erőt alá kell rendelni a Szentléleknek, de valamennyi együttesen hirdesse a világnak Isten kegyelmi üzenetét. – *Az apostolok története, 96. o.*

Július 23., hétfő – ISTVÁN SZOLGÁLATA

István nagyon tevékeny volt Isten ügyében, és bátran megvallotta hitét. „Előálltak azonban némelyek ahhoz a zsinagógához tartozók közül, mely a szabadosokénak, Cirénebeliekének, Alexandriabeliekének és a Ciliciából és Ázsiából valókénak nevezetett, kik Istvánnal vetekedtek. De nem állhattak ellene a bölcsességnek és a Léleknek, mely által szólt.” (Csel 6:9–10) Ezeknek a nagy rabbiknak a tanítványai bíztak abban, hogy nyilvános vitában teljes győzelmet arathatnak István felett, az ő vélt tudatlansága miatt. De nemcsak a Szentlélek erejével beszélt, hanem világossá vált az egész gyülekezet előtt, hogy ismerte a jövődöléseket és a törvény minden részét. Képes volt megvédelmezni a hirdett igazságot, és végül legyőzte ellenfeleit.

A papok és főemberek ádáz gyűlölettel teltek meg, amint tapasztalták annak a csodálatos erőnek a megnyilatkozását, amely István szolgálatát kísérte. Ahelyett, hogy meghajoltak volna a felsorakoztatott bizonyítékok súlya alatt, elhatározták, hogy elhallgattatják szavait azáltal, hogy megölik őt. – *A megváltás története*, 262. o.

A tanítványok száma Jeruzsálemben megsokszorozódott, és még a papok közül is sokan engedelmeskedtek a hitnek. István telve hittel és buzgalommal, csodákat és jeleket művelt a nép között. Az előjárók még inkább haragudtak, amikor látták, hogy még papok is hátat fordítanak az emberi rendelkezéseknek, az áldozati ceremóniáknak, és elfogadják Jézus áldozatát. István mennyei erőtől áthatva feddte meg az előjárók, papok hitetlenségét, és Jézust magasztalta fel előttük. Bölcs, hatalmas beszédének nem állhattak ellen, és mivel látták, hogy így le nem győzhetik, felbéreltek hamis tanúkat, akik esküvel bizonyították: hallották, amikor Mózeset és Istent káromolta. Fellázították a népet, Istvánt elfogták, és hamis tanúkkal nyilvánosan is azzal vádolták meg, hogy a szenthely és a törvény ellen szólt. Kijelentették, hogy hallották, amikor István mondta, hogy a názáreti Jézus lerontja azokat a törvényeket és szokásokat, amelyeket Mózes rendelt. – *Tapasztalatok és látomások*, 197. o.

Július 24., kedd – A SZANHEDRIN ELŐTT

Amint István bírái előtt állt, Isten dicsősége ragyogott arcáról: „És mindnyájan ránéztek, akik a tanácsban ültek, és látták, hogy arca olyan volt, mint egy angyal arca.” Mikor felszólították, hogy védekezzen az ellene felhozott vádak ellen, Mózesről fogva elbeszélte Izrael fiainak egész történetét. Az előjárók elé tárta saját népük történetét, hogy miképpen vezette őket Isten minden egyes korszakban, és hogyan foglaltatik benne Krisztus a próféták jövendöléseiben. Hivatkozott a templom történetére is, és kijelentette, hogy Isten nem kézzel épített templomokban lakik. A zsidók igen nagy tiszteletben tartották a szenthelyet, és ha valaki a szent templom ellen szólt, jobban haragud-

tak érte, mintha Istent káromolta volna. Amikor István Krisztusról megemlékezett, és a templomra utalt, látta, hogy elvetették tanítását, amiért bátran megdorgálta őket: „Ti kemény nyakúak és körülmetéletlen szívűek, ti mindenkoron ellenállatok a Szentléleknek!” A külső ceremóniákra ugyan nagy gondot fordítottak, azonban szívük tele volt romlottsággal és halálos gonosszággal. Eszükbe juttatta atyáik kegyetlenségét is, akik a régi prófétákat üldözték, és kijelentette, hogy ők még ennél is nagyobb vétet követtek el, amikor Krisztust elvetették, és keresztre feszítették. „A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok? És megölték azokat, akik az Igaznak eljövetelét hajdan megjövendölték, akinek ti lettetek árulói és gyilkosai.” – *Tapasztalatok és látomások*, 198. o.

Izrael népének egyik leggyakoribb és legsúlyosabb vétké az volt, hogy nem ismerte el az Isten által küldött prófétákat, és közönnyel vagy durva elutasítással viszonyult az általuk közölt üzenetekhez. Ez volt bukásuk oka. „Hanem ezekkel a szavakkal utasítottam őket, mondván: Hallgassatok az én szómrá, és én Istenetekké leszek, ti pedig az én népemmé lesztek, és mind [csak] azon az úton járjatok, amelyre utasítottalak titeket, hogy jól legyen dolgotok! De nem hallgattak, és fülüket sem hajtották [felém,] hanem az ő gonosz szívük fásultságában a maguk tanácsa szerint jártak, és háttal valának [felém], és nem arccal. Attól a naptól fogva, amelyen kijöttek a ti atyáitok Egyiptom földéből e mai napig küldtem hozzátok minden én szolgámat, a prófétákat napról-napra, szüntelen küldöttem; De nem hallgattak reám, és fülüket sem hajtották [felém]; hanem megkeményítették nyakukat, [és] gonoszabbul cselekedtek, mint az ő atyáik! Ha elmondod nekik mind e szavakat, és nem hallgatnak reád, ha kiáltasz nekik, és nem felelnek neked:” „Hallgassatok és figyelmezzetek; ne fuvalkodjatok fel, mert az Úr szólott!” (Jer 7:23–27, 13:15)

Ma ugyanilyen veszélyek leselkednek ránk. A vég idején élő hívők lelki betegségének a jellemzői a kétely és a hitetlenség. E betegségek kórokozói terjengnek még az általunk belélegzett levegőben is. Könynyű, viszont nagyon veszélyes romboló, kételkedő magatartást tanúsítani a Prófétaság Lelkével szemben nyílt vagy burkolt közönnyel, a századunkra jellemző racionalizmussal és modernizmussal keverve,

miközben az igaz hit és engedelmesség egyre inkább kiveszni látszik.
– *A maradék egyház*, 75. o.

Ha Krisztus tanítványához méltóan munkába kívánsz menni, hogy neki lelkeket nyerd meg, csakhamar belátod, hogy az isteni dolgokban mélyebb tapasztalatokra és nagyobb ismeretre van szükséged, és éhezni, szomjúhozni fogod az igazságot. Imában Istennel fogsz küzdeni, és hited megerősödik; lelked felüdül a megváltás és üdvösség forrásánál. A megpróbáltatások és küzdelmek Isten ígéréhez és az imához űznek. Krisztus kegyelmében és ismeretében fogsz növekedni, és gazdag tapasztalatokra teszel szert. – *Jézushoz vezető út*, 80. o.

A nagy rostálás máris megkezdődött és tovább folyik; akik nem hajlandók határozottan és következetesen az igazság mellé állni, és nem hajlandók Istenért, országának építéséért áldozatokat hozni, azok kirotáltatnak. Az angyal így szólt: „Azt hiszed, hogy valakit is kényszerítenek arra, hogy áldozatot hozzon? Nem, nem; az áldozatnak önkéntesnek kell lennie.” – *Tapasztalatok és látomások*, 50. o.

Július 25., szerda – JÉZUS A MENNYEI TRÓNTEREMBEN

Amikor István ehhez a ponthoz ért, a nép felháborodott. Amint Krisztust a próféciákkal összefüggésbe hozta, és így szólt a templomról, a főpap megszaggatta ruháját. István annak jelét látta ebben, hogy hangját csakhamar örökre elnémítják. Látta, hogy szavai milyen ellenállást váltottak ki, és tudta, hogy utolsó bizonyágtételét mondta el. Noha prédikációjának csak a közepén tartott, mégis azonnal befejezte. [...]

A papok és főemberek ezekre a szavakra feldühödtek. Szinte önkívületi állapotban – inkább vadállathoz, mint emberi lényhez hasonlóan – fogcsikorgatva vetették magukat Istvánra. A körülötte tolongó kegyetlen arcokról a fogoly leolvasta sorsát, mindazáltal nem reszketett. A halálfélelem teljesen eltűnt lelkéből. A dühöngő papok és a lázongó csöcselék nem félemlítették meg. Az előtte zajgó jelenet eltűnt szemei elől. A mennyei kapuk tárultak fel előtte, a tekintete áthatolt rajtuk. Megpillantotta Isten dicsőséges trónját; látta Krisztust, mintha

éppen trónjáról állt volna fel, hogy segítségére jöjjön szolgáljának. István ujjongva kiáltott fel: „Ímé, látom az eget megnyílni, és az embernek Fiát az Isten jobbjára felől állani.” – *Az apostolok története*, 100–101. o.

Vajon az Úr elfelejti-e népét e nehéz órában? [...] Az ellenség börtönbe vetheti Isten gyermekeit, de a börtönfalak nem emelhetnek válaszfalat lelkük és Krisztus között. Minden hatalom felett az áll, aki látja gyengeségeiket, aki ismeri minden megpróbáltatásukat. Cellájuk magányában angyalok fogják felkeresni őket, a menny fényét és békéjét hozzák nekik. Palotává lesz a börtön, mert a hitben gazdagok laknak benne; a sötét falakat mennyei fény világítja meg, mint amikor Pál és Silás éjfélkor imádkozott, és dicsőnekeket énekelt a filippi börtönben. – *A nagy küzdelem*, 626–627. o.

A próbák között gondolj arra, hogy minden megpróbáltatás a javadat szolgálja. Ha bajok vesznek körül, tudatosítsd a céljukat: a dicsőség Urától új erőt és mélyebb alázatosságot nyersz általuk, hogy megáldhasson, támogathasson és megtarthasson téged. Ragadd meg Isten ígéreteit hittel és azzal a reménységgel, „amely meg nem szégyenít”.

Mennyire jó az Úr mindenki iránt, és milyen bátran bízhatunk őbenne! Kicsiny gyermekeinek hív bennünket. Jöjjünk hozzá, mint szerető Atyánkhoz! Arra vágyik, hogy igazságának ragyogó sugarai visszatükröződjének arcunkról, szavainkból és tetteinkből. Ha úgy fogjuk szeretni egymást, ahogyan Krisztus szeret minket, akkor leomlanak a falak, amelyek elválasztanak bennünket Istentől és egymástól. Eltűnik a sok akadály, amely meggátolja, hogy a Szentlélek egyik szívből a másikba áradjon. Bízz Istenben teljes szívvel, akkor Ő hordozza a terheidet! – *Az én életem ma*, 185. o.

Július 26., csütörtök – AZ EVANGÉLIUM TERJEDÉSE

A Fülöphöz küldött angyal maga is elvégezhetné volna a felvilágosítás munkáját a komornyiknál. Isten azonban nem így munkálkodik. Azt akarja, hogy emberek tevékenykedjenek embertársaikért. – *Az apostolok története*, 109. o.

„Ez a kincsünk pedig” – folytatta az apostol – „cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való” (2Kor 4:7). Isten hirdettethette volna igazságát büntelen angyalok által is! Azonban ez nem felelt meg tervének. Tökéletlen emberi lényeket választ eszközül szándéka megvalósítására. A felmérhetetlen értékű kincset cserépedényekbe helyezi. Isten azt akarja, hogy áldásait emberek vigyék a világnak. Átalluk ragyogja át dicsősége a bűn sötétségét. Szerető szívvel közeledjenek a bűnnel terhelt és nyomorgó emberhez, és így vezessék a kereszt lábához. Minden cselekedetünkkel dicsőítsek, tiszteljék és dicsérik Öt, aki fölötte áll mindennek.

Krisztus lejött a földre, hogy szenvedjen és meghaljon, hogy a Krisztusba vetett hit által és az Ő érdemeire alapozva Isten munkatársai lehessünk. Üdvözítőnk célja az volt, hogy miután felmegy a mennybe, az ember Közbenjárója legyen, és követői továbbvigyék az általa elkezdett munkát. Vajon nem kellene különleges figyelmet fordítania az emberi eszköznek az evangélium világosságának eljuttatására azokhoz, akik a sötétségben vannak? Némelyek készek akár a föld végső határáig is elmenni, hogy elvigyék az igazságot az embereknek, de Isten az igazságot ismerő minden lélektől elvárja, hogy megkeressen és megnyerjen másokat az igazság szeretetére. Ha nem vagyunk hajlandók áldozatot hozni a veszendő lelkek megmentése érdekében, hogyan találtathatnánk méltónak arra, hogy belépünk Isten városába?

Az Úr az Ő bölcsességében elvezeti az igazságot kereső embert az igazságot ismerő embertársához. A mennyei terv az, hogy akik megkapták a világosságot, osszák meg a sötétségben élőkkel. A rátermettséget a bölcsesség Forrásától kapó ember eszközzé válik, mely által az evangélium átformáló hatást gyakorolhat az elmére és a szívre. – *Tanácsok a keresztényi életre*, 7–8. o.